

DOLNO- POČERNICKÝ Lístek

Farnost Dolní Počernice
Při kostele Nanebevzetí Panny Marie

ÚVODNÍ SLOVO

Listí

Padá listí? Podivná otázka. Nepadá, je leden. Ale loňského roku, tak jako ostatně každého roku, se něco událo mezi Vánoce a listopadem či říjnem či zářím. Větve stromů se zazelenaly a sotva se člověk otočil, léto pominulo a byl čas padání listí. Nádherný čas, kdy se zlaté listí přemísťuje ze stromů na zem a pokrývá ji kobercem ze zlata.

Listí nepadá, ale co nevidět tady bude zase podzim s celou svou zlatou nádherou. Chce to jen trochu trpělivosti s ubíhajícím časem.

Roky utíkají, desetiletí utíkají. Čím dál rychleji. Vzpomínám si, že když jsem byl žákem základní školy a začaly dvouměsíční letní prázdniny, byly pro mě tak dlouhé, že jsem ani nedohlédl na jejich konec. To také nebylo potřeba, konec byl stejně v nedohlednu a na školu nebylo třeba myslet. Teď, o šedesát nebo sedmdesát let později, je to jiné. Letní prázdniny se zkrátily natolik, že se během nich nedá skoro nic stihnout. Co se nestihne, musí se odložit na další prázdniny, jenže ty budou zase ještě o něco rychlejší a kratší. Mladému člověku je to těžko vysvětlovat, ale čím více stárne, tím se to i jemu stává stále zřejmějším.

Nedávno byly Vánoce a sotva se otočíme, bude tu Popeleční středa (5. března) a pak Velikonoce (20. dubna). Za „starých časů“ mi připadala jednotlivá roční období hrozně dlouhá. V zimě bylo zima, ale tak dlouho, až to bylo únavné, a začátek jara byl v nedohlednu. Teď je to jiné. Brzy bude jaro a zase bude třeba stříhat ovocné stromy.

Duch člověka toto všechno ví, resp. člověk ve svém duchu toto všechno ví, ale dokud je mladý, nevěří tomu. Když to ve stáří začíná chápat, je už pozdě s tím něco dělat. Ale je to krásné. Čas člověku nenávratně mizí pod rukama, ale jako by měl zároveň běžící čas stále víc ve svých rukou. Až člověku jeho čas definitivně doběhne.

Listí nepadá, ale brzo vyroste a brzo začne padat.

Libor Ovečka

ROZHOVOR S MIREJ RYŠKOVOU

Pokračujeme v seriálu rozhovorů se zajímavými lidmi z farnosti. Uznávaná teoložka Mireia Ryšková, docentka Katolické teologické fakulty, žije v Dolních Počernicích od roku 2019. Celý život se věnovala práci s mládeží, podílela se na etablování sociální pedagogiky jako oboru v našem školství a je jednou z mála žen v české katolické církvi, které otázku nerovného postavení příslušnic ženského pohlaví stále připomínají. „Přece o službě Bohu a božím povolání nemůže rozhodovat biologické pohlaví. To je absurdní,“ říká Mireia v obsáhlém rozhovoru.

Mireia – prozrad' nám, co je to za jméno?

Jsem pokřtěná Mireille, tedy stejně jako např. Mireille Mathieu, známá francouzská šansoniérka. Tatínek byl frankofil, před válkou studoval v Nîmes na chlapeckém lyceu, po válce pracoval v Paříži jako obchodní atašé. Nakonec z toho vznikla Mireia, neboť Jaroslav Vrchlický toto jméno v Mistralově eposu Mireiò přeložil právě jako Mireia. Jsem ročník 1951, to se ještě křtilo v porodnici v kapli. Tatínek pak ale rok vedl s úřady válku o mé křestní jméno.

Po jeho smrti jsem ve stole našla složku dopisů na průklepácích, jak si píše se sou-

druhy z matričního úřadu. Nabízeli mu Mirka a Marie, ale on trval na svém. Proto jsem byla první rok života vedená jen pod příjmením. Nakonec to tatínek usmlouval na Mireiu.

Kde jsi vyrůstala?

Na Vinohradech. Většinu života jsem prožila na Náměstí Jiřího z Poděbrad, žili jsme tam až do 90. let. Tatínka z Francie vyhodili, když v roce 1951 zavřeli jeho bratra – byl to kněz, sekretář biskupa Zély z Olomouce, posléze strávil deset let za mřížemi. Tatínek pak pracoval v Zukovu, v podniku na zpracování kovu, tam odsud ho v roce 1956 také vyhodili. Pak dělal skladníka a nakonec až do důchodu pracoval jako úředník v Pražské stavební obnově. Maminka pocházela z rodiny vysokoškolského pedagoga, který zemřel, když jí bylo 19 let, začala studovat na vysoké škole, pak přišla válka, zavřené vysoké školy a ona musela živit bratra a bábi, pracovala jako úřednice na ministerstvu cukru a cukrovarnictví. I ona byla v roce 1956 vyhozena z práce, ale díky mamince Pavla Kohouta (která byla kádruvačkou) získala místo jako dělnice v nakladatelství Odeon. Rodiče nás vychovávali k zodpovědnosti, ke svobodě a vzájemné důvěře.

Jaké bylo dětství v tak turbulentních událostech?

Normální. Pro tátu to bylo druhé manželství. Popravdě, manželství mých rodičů nebyla úplná selanka – otec byl složitý člověk, od 15 let se živil sám. Pocházel z rodiny řemeslníka na Moravě, peněz nazbyt neměli, a tak se táta i jeho bratr museli brzo živit sami. Mám jednu sestru, dnes je to stavební inženýrka v penzi. Jsme úplně odlišné, já jsem zaměřená humanitně, ona přírodovědně. Vždycky prohlašovala, že filozofové jsou darmožrouti (směje se), do kteréžto kategorie mě zařazovala. Své darmožroutství jsem musela vykoupit tím, že jsem jí psala referáty z občanky.

Vystudovala jsi historii umění a tajně teologii, že?

Na Filozofické fakultě jsem absolvovala francouzštinu a dějiny umění. Původně jsem ovšem začala studovat komparatistiku a literární vědu. V roce 1969 ještě doznívalo Pražské jaro, měli jsme tam profesora Václava Černého, tatínkova staršího spolužáka z Francie.

Jak se zrodil tvůj vztah k teologii?

Kuriózně. Táta se mnou chodil do mých pěti let do kostela, pak přestal, ale mně ta víra zůstala. Je to zvláštní. V první třídě jsem chtěla chodit na náboženství, ale po maďarských událostech, kdy oba rodiče zrovna vyhodili z práce, mi to nedovolili. Když pustili strýce z kriminálu v roce 1961 při amnestii, byla jsem u něj na prázdninách na Moravě a on mi dal starý katechismus – to mi bylo 10 let. Mou duchovní stravou se vedle toho staly modlitební knížky po prateť. V 16 letech jsem se rozhodla, že chci studovat teologii a být knězem. A to mi zůstalo. Zajímavé je, že moje sestra, která vyrůstala u tety v Ostravě v klasické katolické rodině, má k náboženství rezervovaný vztah. Sice se vdávala v kostele a dcery nechala pokřtít, ale u nás se při slavení eucharistie decentně ztratí.

Jak bys popsala svou víru dnes?

Jsem člověk, který pořád hledá a pořád se ptá, protože víra nikdy není hotová. Hodně o tom přemýšlím a zdá se mi, že leccos není tak jednoduché a jasné, jak se prezentuje. Mám velký osobní vztah k Bohu, ale s leccakými dogmaty a naukou mám problémy.

Jak jste se potkali s Liborem?

Na povinném lyžařském výcviku v druháku na Filozofické fakultě v roce 1971. Pamatuji si, že jsme byli v Deštném v Orlických horách, tehdy byl až do čtvrtáku povinný tělocvik. Nejnámější historka z toho týdne je, že mi na sjezdovce praskly šponovky a Libor vyndal přímo tam šitíčko, že je vždy připraven, a zasil mi to.

Tak jsi se dostala i k salesiánům?

Ano, přes 30 let jsem se mezi nimi pohybovala díky němu a Pepíkovi Šplíchalovi. Byl to určující moment pro věci příští. Salesiáni se rozhodli, že už nemůžou být jen brožurkoví teologové (nová teologická literatura nebyla přístupná), tak jsme od roku 1983 jezdili do Erfurtu v NDR studovat teologii. Bylo nás šest – pět salesiánů a já. Jezdili jsme tam s Liborem dvakrát do roka na konzultace, ale jinak jsme studovali doma za pomoci literatury, kterou jsme tam získali. Trvalo to pět let. Libor dělal morální teologii, já biblistiku. V roce 1988 jsme tam končili, pak přišla revoluce a mohli jsme dělat doktorát v zahraničí. Dostali jsme se do Pasova a tam odtud jsme zakládali Jabok.

Vaše jména jsou s touto vyšší odbornou školou sociální pedagogiky Jabok úzce spojena. Popiš prosím, jak jste na založení školy přišli.

Myšlenky vznikly už v roce 1990. Původně nás mělo být víc, nakonec jsme na to s Liborem zůstali sami. Salesiáni měli před válkou teologické učiliště a na to jsme měli navázat. Posléze bylo jasné, že vysokou církevní školu jednak neufinancujeme a jednak až do roku 1999 nešlo zakládat jiné než státní vysoké školy. Proto jsme šli cestou vyšší odborné školy. Otevřeli jsme ji v roce 1993, šlo primárně o sociální pedagogiku a teologii. Idea byla vychovávat lidi pro salesiánskou práci, tedy pro práci s mládeží a na okraji společnosti. Stavěli jsme na křesťanských základech: tehdy věřící na škole převládali, dnes to už tak není.

Z Jaboku jste odešli v roce 2005, jak celou dobu zpětně hodnotíš?

Pro nás to byly nejneprodnější roky života. Tvrdá práce, ale úžasná. Milovali jsme to, jezdilo se na hory v zimě i v létě. Vznikla tam krásná komunita.

Tvoje celoživotní téma je postavení žen v církvi. Proč?

Chtěla jsem být kněžem. V 18 letech jsem sebrala odvahu, začala chodit pravidelně v Praze do kostela, nejenom o prázdninách u moravských příbuzných. V kostele jsem neustále slyšela, jak mají jít kluci studovat na kněze, že to je potřeba. Nechtěla jsem se svého snu jen tak vzdát. Od čtvrtáku na vysoké škole jsem se zúčastnila tajného teologického studia, které pořádali salesiáni v Praze.

Jak to vypadalo?

Scházeli jsme se v bytech a studovali za pomoci různých vyučujících a prepisovaných textů. Písmo, resp. biblistiku, nás učil salesiánský provinciál František Míša, zvaný Dominus. Byl to člověk, který mě velmi ovlivnil; byl to neskutečně svobodný, teologicky vzdělaný a velkorysý člověk. Nikdy jsem nechápala, jak bylo možné, že znal v našich omezených podmínkách nejnovější poznatky z biblistiky. Učil nás třeba teorii dvou pramenů u vzniku synoptických evangelií, nebo historicko-kritickou metodu, na tu dobu opravdu moderní věci, které se neučily ani v semináři.

Šla vám StB po krku?

Šlo. U Sv. Kříže každý čtvrtek večer při bohoslužbě slova hrála skupina Giovanni bigbeat, což přitahovalo množství lidí, zejména mladých, tak na na to posléze StB skočila. Sv. Kříž zavřeli. Protože už předtím bylo u Kříže příliš mnoho lidí, tak bylo nutné se rozdělit na menší skupiny a scházet i jinde. Proto Libor založil skupinu u sv. Jiljí, tam jsme zpívali s kytarami – já teda moc ne, nemám hudební sluch.

Dělalo StB proti vám nějaké další kroky?

Každý rok jsme také jezdili na hory pod širák (to s námi jezdil i Pepík Šplíchal už jako tajně vysvěcený kněz) a jednou na čundru v Králíkách, když jsme chtěli přespat na faře, protože přšlo, tak nás pan farář, který se bál nás ubytovat, odkázal do stodoly, kam na nás místní mládež zavolala esenbáky. Nakonec z toho nic moc nebylo, jen nám sebrali občanky. Vyslechli nás, zaplatili jsme pokutu a šli dál. Posléze nás ale sledovala a vyslýchala StB. Vedla na mě složku s názvem Kazatel. Nic moc tam neměli, většinou blbosti. Mě a Josefa Trochtu považovali za kápa. I kvůli tátovi, který se stýkal s cizinci, nám odposloučávali telefon a kontrolovali poštu.

Provokativní otázka: Mělo by být kněžské povolání pouze pro muže?

Ne, protože je to služba lidem. Pokud připustíme, že existuje komplementarita mezi muži a ženami, tak ženy mohou vnést do církevního prostředí svoje schopnosti a charisma. Přece o službě Bohu a Božím povolání nemůže rozhodovat biologické pohlaví. To je absurdní. To normálně uvažujícímu člověku přece nejde na rozum. Pracovala jsem 17 let v nakladatelství Odeon, kde rovnost mezi pohlavími byla samozřejmostí. I platy jsme měli stejné. Žila jsem ve světě bez omezení z důvodů pohlaví, což bylo z mého pohledu normální. A najednou v církvi jsi stvoření méněcenné, jen proto, že jsi žena. A mnozí ti to dávají najevo.

V předloňském článku v Hospodářských novinách jsi mluvila o tom, že některým církevním hodnostářům vstávaly vlasy na hlavě, když slyšeli tvé jméno, a mluvili o tobě jako o feministce.

To mi říkal biskup Vašek Malý, že když se řekne moje jméno v Biskupské konferenci, tak to tak je. K feminizmu jsem se přitom nikdy nehlásila a nikdy mi nebyl ani moc sympatický. Bylo to jen proto, že máš odvalu přemýšlet a říkat, co si myslíš.

Jaké jsou oficiální argumenty pro to, že ženy nemohou být knězem ani jáhnem?

Že to není v tradici církve. U ženského jáhenství to je nesmysl, protože to ve východní církvi existovalo až do 8. století. Některé další argumenty, proč to nejde, jsou ahistorické, některé vymyšlené až ve 20. století. A mají několik logických mezer. Argument, že Ježíš měl okolo sebe 12 mužů... V Palestině v 1. století to nešlo jinak, už jen to, že s ním některé ženy chodily musel být obrovský skandál. Argumenty, které se dnes používají, jsou snadno vyvratitelné. To, co se nedá snadno vyvrátit, je mentalita lidí. Ta je založena na emocích.

Budou někdy ženy kněžkami?

Slovo „kněžky“ neříkám. Není to tak zavedené jako slovo kněz. Když se řekne kněžka, tak to má konotace s pohanským světem. Radši bych říkala žena-kněz, nebo farářka či kazatelka, protože to mají evangelici.

A kdy k tomu dojde?

Někdy ano. Jsem o tom přesvědčená, jen se toho asi nedožiju. Ale jedno je jisté: pokud církev chce se současným světem komunikovat, tak se to musí stát.

Vypadá to, že vnitřně jsi s tím dlouho bojovala, ale nakonec se se současným stavem nějak smířila. Mám pravdu?

Nemůžu se smířit s těmi argumenty. Ale smířit se s tím, že osobní touhu nemůžeš naplnit, s tím se člověk smířit musí. Přece neprožiju celý život v naštanosti. Povolání ke službě není nárokovou záležitostí, církev má právo si určovat pravidla. Já je jen zpochybňuji to, že jsou postavená na tom, zda je někdo muž nebo žena.

Na Wikipedii se píše, že tvůj přístup ke křesťanství je konfesní (katolický) v rámci ekumenického dialogu a otevřený vůči jiným přístupům a poznatkům humanitních věd. Co to znamená?

Konfesní znamená, že jsem katoličkou z přesvědčení a ne z nějaké tradice. A zároveň jsem člověk, co si pořád klade otázky a ve světle toho, co přináší věda a poznání. Povím ti, co mi dělá problém:

otázka, proč musel Ježíš umřít na kříži, aby vykoupil svět, a co to vykoupení ve skutečnosti znamená. To jsou velké otázky, přitom církev to prezentuje jako housku na krámě.

A ty se ptáš jak a proč...

Zaprvé to není ve světě nikde vidět. A zadruhé, proč to bez té smrti nešlo? Co to vlastně znamená? Mladá generace tomuhle už vůbec nemůže rozumět. Co je to vlastně spása? Je těžké na to najít srozumitelnou odpověď. V Ježíšově utrpení si nelibují, beru to jako hrozný fakt. Je velký zástup lidí, kteří umírali ještě hůře. Spoustu lidí je mučených hororovým způsobem. Takže to o fyzickém utrpení není.

O čem teda?

Bylo to nevyhnutelné z hlediska historie. Konfrontace Ježíše s režimem nutně musela nastat a nastává dodneška. Mocní tohoto světa se pokoušejí odstranit toho, kdo dává najevo, že to je špatně. Vzkříšení z mrtvých rozumím, ale co znamená to vykoupení? Copak Bůh by lidi nepřijal do svého království bez tohoto všeho? Židé také věřili v Boží království. Proč najednou je to kladeno jako podmínka, že Ježíš musel umřít, abychom se my dostali do Božího království?

Hodně těžkých otázek...

...a mně pořád baví se snažit na ně hledat odpovědi.

Na závěr pojďme do Dolních Počernic. Jak jste se dostali s Liborem?

Se salesiánem Pepíkem Šplichalem, který tu byl v komunitě, se znám 50 let. Byl u nás doma za totality skoro jako člen rodiny. Salesiáni odcházeli z Dolních Počernic a Pepík mluvil o tom, kolik investovali do fary, a nebylo jasné, co tady bude dál. Když jsme tu s Liborem poslouchali, tak jsme si řekli, že bychom sem šli. Bylo nám líto farnosti, i když jsme ji moc neznali. Bylo jasné, že sem už diecéze nikoho nedá. Libor si myslel, že tu bude moct jako salesián zůstat. Provinciál tu ale salesiána po zrušení smlouvy s arcibiskupstvím mít nechtěl a nejspíš ani nemohl, tak od nich Libor musel ve prospěch farnosti po 45 letech odejít. Bylo to pro něj velmi těžké rozhodnutí.

V jakém stavu jste to tady našli?

Přišli jsme sem a byl to pro mne životní šok. Ten dům byl z mého pohledu ve velmi špatném stavu. Tak nezbylo než zahájit rekonstrukci.

A farnost?

Ta se mi líbila. Neznala jsem nikoho, ale začala jsem se tu brzy cítit jako doma. Ale pak přišel covid a bylo po srandě. Kontakt s lidmi byl minimální, podepsalo se to na stavu farnosti. Ale jiné věci se na tom podepisují víc. Zaprvé stárne střední generace, má děti a rodiče, o které se stará. Je unavená, protože to všechno od 90. let táhla. A pořizují si chalupy. Trošku pak vypadávají. A mladí lidé k tomu mají jiný vztah. Dnes můžeš podnikat tolik věcí, že farnost je logicky jedna z mnoha aktivit a spousta lidí je ráda, že se zapojovat moc nemusí. O duchovní obnovy lidi nemají zájem. To není výčitka. Chápu, že jsou rádi, když si po práci můžou sednout doma a nic nedělat. Já je naprosto chápu. I mé největší hobby je jít spát. Doba se změnila a je třeba hledat život farnosti v něčem jiném.

V čem hledat optimismus dál?

Optimismus je v tom, že ono si to najde svoji cestu. My si můžeme vymýšlet, co chceme, ale měli bychom se radovat z toho, co je, spíš než nadávat na to, co není. Jak říkal Jan Sokol: Spíš než nadávat na to, že se 50 procent manželství rozvádí, je lepší se radovat z toho, že to 50 procent vydrží. Anebo když farář v neděli nadává, že je málo lidí v kostele, a říká to lidem, kteří tam jsou. Pokud Bůh o církev stojí, tak se to nějakým způsobem promění. Nevím jak, ale bude zajímavé účastnit se procesu proměny.

Za rozhovor děkuje Michael Mareš

Pout' nejen do Říma

Již třicet pět let si připomínají věřící z prosecké farnosti sv. Václava, farnosti sv. Anežky v Týně nad Vltavou, čakovické farnosti sv. Remígia a mnozí další událost, která těsně předcházela 17. listopadu roku 1989. Na svatořečení Anežky Přemyslovny se tehdy sjelo mnoho poutníků z někdejšího Československa. Ke kanonizaci Anežky došlo 12. listopadu 1989 ve vatikánské bazilice sv. Petra, a je považována za předzvěst tzv. sametové revoluce. Po započaté perestrojce, kterou v polovině 80. let zahájil sovětský vůdce Michail Gorbačov, už tuhost režimu slábla, a od roku 1988 už češi cestující do západní ciziny nepotřebovali tzv. výjezdní doložku. Zmiňuji to v zájmu dobového kontextu, neboť na svatořečení Anežky tehdy odjelo tisíce československých občanů, což bylo na stávající poměry naprosto nezvyklé.

Anežka patří mezi 24 českých světic a světců, a její postavení mezi nimi je z hlediska katolické víry významné. Ve velmi mladém věku se rozhodla pro duchovní život a působila nejen v náboženském, ale i v kulturním, politickém a společenském životě. K oslavě svatořečení Anežky pořádá Jiří Kriso senior vždy po 5 letech již 35 let připomínkovou pout' do Říma, které jsem se letos od 2 do 10 listopadu zúčastnil poprvé. Opustil jsem hájemství svého atelieru s rozmalovanými obrazy i dny, v nichž s navykou pravidelností dělám jen to, co právě chci a vydal jsem se téměř s padesáti poutníky na cestu autobusem do věčného města. Zase přece uvidím obrazy milovaného Caravaggia a jistě mnohé další. Motivace k cestě jsou různé, odkaz Anežky tu je s námi stále přítomen v prostoru duchovním, ale před uměleckým dílem je nutné spočinout, stanout a chvíli setrvat. V autobuse, směřujícím přes Rakousko na jih jsem ale ještě nevěděl, že uvidím jen zlomek z toho, co jsem si představoval.

Vyrazili jsme na pout' v sobotu odpoledne s krátkou přestávkou v Týně nad Vltavou, a v neděli ráno za rozbřesku vjíždíme do spící Padovy. Když Padova, tak samozřejmě sv. Antonín Paduánský a Bazilika sv. Antonína v Padově, vystavěná u hrobu světce. Svatý Antoníček byl oblíbený i Čechách, hlavně na Moravě. V bazilice mše svatá, procházka starobylým městem a odjezd do Rivotorta u Assisi kde máme ubytování. Časový harmonogram je třeba dodržovat, ale na to já zrovna moc nejsem. 2 roky na vojně v letech sedmdesátých mi stačili. V Rivotortu společná večeře a pak na kutě, ráno se vstává.

Assisi je další historický klenot, rodiště svatého Františka, který by měl být vzorem pro každého křesťana. Měl, ale znáte to. Trhám se od skupiny už na parkovišti a nořím se do středověkých uliček, abych nahlížel do tajemných romantických zákoutí a obdivoval krásu starobylého města. Z hradu Rocca Maggiore stojícího nad Assisi je nádherný výhled do Umbrijské krajiny. Dole je ovšem deka mlhy, nahoře jasno a slunce. Počasí nám bude přát celý týden. Mše svatá, v jedné z kaplí gotické baziliky svatého Františka, udělala tečku za tímto nádherným místem. Ani kapučíno jsem si s Haničkou v Assisi nedal. Řím by měl být varovným prstem před každou vyspělou civilizací, která si pyšně myslí, že může všechno. Ubytování máme v domě Kongregace dcer božské horlivosti, je pondělí večer, jíst se musí, tak jdeme do nedaleké pizzerie, a pak na kávu a víno.

V dalších dnech nás Řím zcela pohltil. První kroky směřovaly v úterý ráno do baziliky sv. Petra, centra katolické víry. A ejhle! Michelangelova Pieta je zakrytá, original se restauruje, a místo ní jen kopie, pravděpodobně digitálně vytištěná ve 3D tisku. Zakrytá je i Caravaggiova Matoušovská trilogie v kostele San Luigi dei Francesi, tak špacírujeme k Pantheonu a potom do baziliky Santa Maria Sopra Minerva podívat se na Michelangelova Vzkříšeného Krista. Prý je to nejhorší mistrovo dílo a něco na tom je. Proporce od hrudniku dolů kypré, veskrze ženské, stejně jako postoj a gesta. No, i mistr tesař se utne, vid'ťe pane Jeane! Prý byl Buonarroti tak trochu na obě strany, to by ženské proporce vysvětlovalo. Buď jak buď, vytvořil jinak úžasné dílo. Večer procházíme s Haničkou notoricky známá místa v Římě i s večerí kousek od Piazza Barberiny.

Ve středu brzy ráno na generální audienci na náměstí sv. Petra nejedu, o Svatého otce, kroužícího po náměstí kolem svých oveček v papamobilu moc nestojím a s ostatními se scházím až na mši v poutním domě Velehrad. V pátek je prý v Římě stávka dopraváků a to má být volný den, kdy

jsme chtěli jet s Haničkou do Ostie k moři se vykoupat. Nápad přišel rychle, pojedeme tam teď po mši, je krásně, teplo a nálada skvělá. Zanedlouho skupinka nadšenců směřuje vlakem k pobřeží, aby si užila i trochu světských radovánek s kapučínem na závěr. Večer už s Haničkou zase běháme po Římě. Caravaggio Ukřižování Petra a Obrácení sv. Pavla v kostele s. Maria dei Popolli vidět nemůžeme, protože se také restauruje. Aha, Řím se připravuje na tzv. Svatý rok 2025, a mnoho uměleckých děl se restauruje. Jdeme do parku k vile Borghese, pak procházkou na Španělské schody a metrem domů. Sestra sloužící v recepci jen lehce pozvedne hlavu a vyloudí úsměv. Ano, už jdu zase kouřit viržínko.

Ve čtvrtek jedeme naším busem na výlet do Tivoli, ale až po mši v podzemí sv. Petra, kterou slouží náš duchovní průvodce Petr Havlík s ministranty Alešem a Josefem. Ujímám se role fotografa. Ano, ano, foť, foť! Upomíná mě Aleš a tak foťím. Chápu, usmívám se poťouchle, mít foťku ze mše ve sv. Petru je určitě povznášející. Ven procházíme kolem krypty Benedikta XVI, jehož knihu Úvod do křesťanství mám stále na stole. Ten by pohanský obřad Pachamami – bohyně Země ve vatikánských zahradách a následné nesení její sošky kardinály do basiliky sv. Petra určitě nepovolil. Safra, proč až do konce života stále nosil roucho v papežské bílé barvě a okolnosti jeho rezignace stále vyvolávají otázky? Autobus směřuje do Tivoli, a míjíme E.U.R., Musoliniho město, které diktátor nechal postavit a je vskutku moderní na svoji dobu. Mnozí římstí diktátoři byli také cvoci a dnes pozůstatky jejich stavebnictví obdivují miliony návštěvníků. Zastavili jsme se ve velkolepé bazilice sv. Pavla za hradbami a v Tivoli lenošíme v zahradách vily De Este s výhledy do okolí. Večer konečně zase společná večere a posezení. Jiří Kriso senior se loučí, vypráví o tom, jak poutě začínaly, a já mu stejně nevěřím, že tahle je už opravdu poslední.

Je pátek, poslední a volný den v Římě. Snídaně jako každý den skrovná, chleba, máslo, marmeláda, med a čaj nebo káva z automatu, a k tomu voda a džus. Jdeme s Haničkou procházkou k Lateránské bazilice, a kapli Scala Santa, kde jsou Svaté schody, po kterých podle křesťanské legendy kráčel Ježíš k Pilátovi. Po kolenou, jak je tu zvykem, se mi za peníze chodit nechce. Nelze jít do historického centra a nevidět Koloseum, a samozřejmě stovky lidí kolem, tlačících se mezi zátarasy ve vymezených koridorech, protože i tady se pracuje. Lidé obdivují ruiny zašlé světské slávy, ale v kostelech, postavených v rozvalinách Fora Romana, jich mnoho není. I to je symbolické. Památník Viktora Emanuela u Kapitolu také nelze přehlédnout a je z něho nádherný výhled na slavný antický Řím. Je mi teskno když vidím, co zbylo z té slávy. Ještě se musím podívat na Michelangelova Mojžíše v kostele San Pietro in Vincoli, a na závěr navštívíme baziliku Santa Maria Maggiore. Po cestě od metra domů zvu Haničku na

kapučino s muffinem, pak večere v Pizzometro, a rozlučkové kapučino v naší kavárně. Zítra po snídani odjíždíme do Orvieta a pak už jen směr Bohemia.

Člověk nechá v cizině všechno stranou, a ani se nechce vracet. Mít ateliér v Orvietu by bylo skvělé, protože to je jedna z perel střední Itálie. Prohlížíme si slavnou katedrálu Nanebevzetí Panny Marie, náš kostelík by se do ní vešel mnohokrát. Na fasádě jsou reliéfy Ráje a Pekla, uvnitř fresky Fra Angelica a Lucy Signorelliho. Když vidím detaily pekla, tak se mi tam tedy fakt nechce. Hanička mě vede skrze staré uličky plné nejrůznějších krámků ke hradbám, a na náměstí pijeme poslední italské kapučino. Takže chiao Itálie! Teď pojedeme na sever, ještě budeme míjet Florencii a za Alpami už budou jen tři stupně nad nulou. Praha nás vítá chladnou náručí a zataženou oblohou, je podzim a právě jsme se vrátili z prodlouženého léta. Ještě jsem stihl české kapučino a dokonce i závěr mše v našem kostele, abych pozdravil farníky.

Jean Paul

Život LGBTQ+ věřících v katolické církvi

V úterý 5. listopadu 2024 se na faře v Dolních Počernicích konala přednáška Mgr. Jiřího Votavy, Ph.D., na téma „Život LGBTQ+ věřících v katolické církvi“. Přednáška přitáhla nejen farníky, ale i širší veřejnosti, která se o toto téma zajímá. Zúčastnili se jí také další členové ekumenického křesťanského spolku Logos, jehož je pan Votava předsedou a který usiluje o integraci LGBTQ+ osob do církve.

Přednášející, pan Mgr. Votava, pedagog se zaměřením na osobnostní a sociální rozvoj, poradenství, sociální pedagogiku, moderní metody učení, profesní a kariérové poradenství nebo kulturní a sociální prostředí školy, který jako dospělý přijal křest v katolické církvi, otevřeně hovořil o zkušenostech LGBTQ+ osob, které se rozhodly být součástí církevní komunity. Příběhy těchto věřících jsou často složité, plné vnitřních konfliktů, ale i silné víry a touhy po přijetí. Ukazovaly, jak těžké někdy může být spojit identitu LGBTQ+ s církevním životem, protože v pojetí mnohých věřících i kněží a biskupů se tyto dvě stránky jejich života často dostávají do kolize. Pro mnoho LGBTQ+ věřících je víra důležitou součástí života, ale často se musí potýkat s vylučováním nebo diskriminací, kterou ve svém církevním společenství či v církvi jako takové zažívají. Kromě osobních příběhů proto byla součástí přednášky i stručná reflexe teologických postojů církve a jejich představitelů vůči homosexuálním a transgender věřícím.

Na přednášku navázala otevřená diskuse, v níž bylo jasně patrné, že téma LGBTQ+ a víry je velmi živé a zásadní, ale komplikované. Byla to příležitost nejen k přemýšlení, ale i k tomu, aby si účastníci vyměnili názory, co by církev měla dělat, aby zůstala láskyplnou a inkluzivní, protože otevřenost, porozumění a láska jsou hodnoty, které by měly mít v církvi vždy prioritou.

Z celého setkání, které bylo zakončeno společnou modlitbou, jasně vyplynulo, že církevní komunita se musí zabývat otázkami, které jsou možná teologicky náročné, ale současně lidsky velmi důležité.

Havran

Filmové setkání s následnou besedou

Na sobotu 23. listopadu odpoledne bylo naplánované setkání u filmu s duchovní tematikou, po kterém proběhne vzájemné sdílení, jak na nás film zapůsobil, co nám přinesl a podobně. Ne každému se ono sobotní odpoledne hodilo, tak se nás na faře nakonec sešlo jen pět. Libor nám za pomoci Havrana promítl americký dokument **Jesus Camp**, ke kterému měl připravený a vytištěný komentář s následnými otázkami, nad kterými jsme se pak zamýšleli. Dokument představoval sílicí evangelickou komunitu, jejímž hlavním cílem není ani tak přivést Boha na zem, ale spíš vrátit celou zemi Bohu. Věř, že je třeba, aby konzervativní křesťané převzali vládu a podřídili ji vlastním pravidlům... Tato organizace se zaměřuje

na výchovu dětí a nových členů. Účastní se tábora (Jesus Camp), kde je jim vštěpován jediný správný názor na svět... Film ukazuje, jak je dětem odebírána svoboda volby... (Citováno z materiálu od Libora.)

Nápad filmového setkání vznikl jako alternativa místo duchovních obnov, o které nebyl poslední dobou valný zájem. Příští filmový podvečer proběhne v **sobotu 15. 3. 2025**. *František Jakubec st.*

Svatoštěpánské koupání 2024

Svatoštěpánské koupání v Dolních Počernicích se postupně stává nejen otázkou otužilectví a překonání se, ale také společenství.

I 26. prosince 2024 celý den začal, jak jinak, tradiční svatoštěpánskou mší svatou, která dodala celé akci duchovní rámec. Po mši odvážlivci a jejich blízcí zašli na faru, odkud po krátké přípravě vyrazili na hráz rybníka. A poté už následovalo to, na co se všichni těšili – ledová lázeň v rybníce.

Tenký led, jenž pokrýval hladinu, se stal cenným doplňkem celé akce, bez kterého zimní koupání trochu ztrácí nejen efekt, ale i atmosféru, bez ohledu na aktuální teplotu vody. První tři ledoborcí, mezi nimiž tradičně nechyběla farní hospodyně Mireia Ryšková, se tak museli potýkat nejen s ledovou vodou a kamenitým dnem, ale i s nepříjemně řezavými pláty ledu, který před sebou rozlamovali a odhazovali. Mezi dalšími odvážlivci, kteří následovali první trojku, se do ledové vody ponořil i administrátor farnosti otec Libor Ovečka. A když už to vypadalo, že všichni, kdo se letos chtěli koupat, už tak učinili a zahřívali se na hrázi ohnivou vodou, dorazily dvě otužilky – členky místního neformálního otužileckého spolku s kterým jsme se na hrázi potkávali i v předchozích ročnících. Tentokrát dorazily dříve než předchozí roky, proto je zaskočilo, že i my jsme letos začínali o minimálně půl hodiny dříve. Po jejich dlouhém ponoru, který si zasloužil respekt, se už všichni účastníci včetně posledních dvou přesunuli zpět k faře.

Tam nás už čekalo je nejen zahřátí svařeným vínem, ale i vánoční štola a cukroví, které nejen umocnily vánoční atmosféru, ale jejich konzumace podpořila pocit komunity a sounáležitosti. Otužilci si vyměňovali ledové koupací zážitky a zkušenosti, ale došlo i na spontánní teologické debaty, zejména o svěcení soboty. A když už se téměř všichni rozešli, dorazila v doprovodu svého bratra i nejmladší účastnice, ani ne dvouletá Isabellka, která sice zaspala, ale přesto se dožadovala dříve slíbeného koupání, takže se nakonec do ledového rybníka ponořila i ona.

Svatoštěpánské koupání v Dolních Počernicích v roce 2024 bylo naplněno nejen odvahou čelit chladné vodě, ale i jakousi komunitní silou, která spojuje všechny účastníky, farníky i nefarníky. *Havran*

Povznášející zážitek

V neděli 29. prosince 2024 jsme měli možnost se zaposlouchat v našem kostele Nanebevzetí Panny Marie do libých tónů České mše vánoční Jakuba Jana Ryby. Tento koncert pro nás všechny secvičil a přichystal **chrámový sbor Svatopetrští poutníci**, původem z Kyjí, který nyní již delší dobu využívá ke svým nácvikům prostory zdejší fary. A my jsme velmi rádi, že výsledkem jejich pilného snažení byl tak krásný sváteční zážitek.

Akce byla anoncována předem nejen v ohláškách po každé mši svaté, ale i na farním webu a na vývěskách v obci. Společné naslouchání hudebnímu dílu s vánoční tematikou, domnívám se, pozdvihlo mysl každého, kdo si našel v čase Vánoc chvilku a do kostela zavítal. Dopředu byla také zveřejněna informace o možnosti přidat se zpěvem ke sboru a kdo měl zájem, obdržel s předstihem i notový part prostřednictvím e-mailu. My ostatní, pokud jsme chtěli, jsme mohli požádat paní sbormistryni Renatu Polákovou o noty na místě a po očku sledovat i většinu textu celé mše. Pro mě osobně tím celý zážitek dostal ještě další, jakýsi vizuální rozměr.

Náš kostelíček není velký, takže atmosféra byla komorní, přestože presbytář a prostory před oltářem byly plné zpěváků a muzikantů s několika hudebními nástroji. Pokud si vzpomínám, koncert doprovodily housle, violoncello, příčná flétna a elektrické varhany. Mezi hudebníky vystoupil mimo jiné i pan učitel ze ZUŠ Ratibořická Kristián Vacek s manželkou.

Koncert začínal v 16,00 odpoledne, takže po nedělním obědě byl i prostor na krátkou siestu. Před jeho samotným zahájením všechny krátce přivítal náš pan „farář“ P. doc. PhDr. Libor Ovečka, Th.D. – administrátor farnosti, představil účinkující sbor a popřál všem pěkný poslech.

Poté už jsme si všichni mohli vychutnat téměř všemi smysly nádherný hudební zážitek a přibližně po „hodince“ si uvnitř v sobě odnést kousek něčeho moc příjemného. Hudebníci si právem vysloužili potlesk ve stoje, což si myslím, je pro jakéhokoli účinkujícího ta největší odměna. Na úplný závěr koncertu jsme si všichni společně za doprovodu muzikantů zazpívali vánoční koledu „Narodil se Kristus Pán“.

Miša Regálová

Farní ples 2025

Jak už se stalo tradicí, naše farnost spolu s farností Horní Počernice, pořádá jednou za rok společenský večer, který někteří nazývají farním plosem. Ať tak či tak, i letos se tato akce konala, a to v režii Horních Počernic (pravidelně se střídáme). Pozvali nás do Chvalské stodoly, kde tamní farníci pod vedením Marušky Heriánové připravili bohatou tombolu, do které přispěli svým dílem i Dolňáci, bezchybný catering (ceny vskutku „křesťanské“:-)), a k tanci zajistili skvělou osvědčenou kapelu Horáček Swing Orchestra. Program obohatila svým vystoupením taneční skupina pod vedením Sáry Bullové, která sklídila bouřlivé ovace.

Pohoda, příjemná setkání a skvělá atmosféra vyvrcholila „velkou tombolou“, v níž jsem získala jednu z hlavních cen, kterou jsem v neděli donesla k nám na faru na „akafé“. A protože zrovna byla „dětská“ a všechny jsem od ambonu pozvala na dort, rychle se po něm na faře zaprášilo. Děti i dospěláků bylo tolik, že i obří dort ve chvíli zmizel. Všichni si pochvalovali tu dobrotu od paní Evy Brťkové ze Zelenče (farnice z Horních).

Zdařilý ples je pro nás výzvou, neboť příští rok je jeho pořádání na Dolních!

Hana Jirsáková

M+B+K = 2025

První lednový víkend se s koledou do zamrzlých ulic Dolních Počernic vydali Tři králové, resp. čtyři a chvílemi i pět, aby požehnali jejich obyvatelům, kteří se zapojili do charitativní Tříkrálové sbírky. Dobrou náladu po několika zamračených a studených dnech slibovalo už nečekaně sluncem zalité dopoledne.

Malí koledníci, jejichž věkový rozptyl pokrýval všechny stupně od první po čtvrtou třídu základní školy, se na své provizorní základně začali hned po obědě strojit do bílých rouch a brokátových pláštíků a chybět nesměly ani královské koruny pevně nasazené na teplých čepicích. Teplota venku se totiž tvrdošijně držela pod nulou, ale to je nezastavilo a s kasičkami, tříkrálovými cukříky, lucerničkami a požehnanou křídou se odhodlaně vydali vinšovat štěstí a zdraví.

Nebáli se zvonit a zpívat ani u sousedů, kteří se o návštěvu předem nepřihlásili a ti, kteří byli doma jim s úsměvem na tváři otvírali a často ke svému finančnímu daru přidali i něco dobrého, sladkého. A někteří si skupinku králů, kteří zvesela doslova klouzali od domu k domu, odchytili přímo na ulici, aby mohli přispět na dobrou věc. Naši králové se nezalekli ani zvědavých otázek dárců, na co vlastně přispívají. Poučení z loňského roku se sami zajímali, komu vybrané peníze pomohou.

Sečteno a potvrzeno, skupinka koledníků se po téměř pěti hodinách, během kterých obešla desítky domů, snědla nepočítaně bonbonů a čokolád (a došlo i k bizarní situaci, když byl omylem vyražen jeden viklající se královský zub, který už několik dní odolával jakémukoli nátlaku, než ho potkalo máchnutí ruky při nekoordinovaném pádu na ledové vozovce), vrátila už za tmy na základnu a rychle sbírala síly na další kolo. To je čekalo v neděli hned po mši svaté, kdy před kostelem opět vesele prozpěvovali a farníci mohli přispět do jedné z přichystaných pokladniček.

Velký dík patří Lucii Herianové, která sbírku v Dolních Počernicích organizovala, se svými dětmi

se jí účastnila a přiměla Marešovi, aby se k nim opět po roce přidali. Jmenovitě děkujeme všem našim králům: Kryštofovi, Štěpánovi a Dominice Herianovým, Emmě a Brunovi Marešovým a Emminčině nejlepší kamarádce Miladě Segi, která přišla o zmíněný zub, zároveň se už rovnou přihlásila jako koledník na příští rok.

Výtěžek Tříkrálové sbírky letos putuje na pomoc seniorům, nemocným, handicapovaným, maminkám s dětmi v tísní a dalším lidem v nouzi. Desetina konečné částky pak míří na humanitární a rozvojovou pomoc v zahraničí. V době uzávěrky DoPoLi nebyly ještě rozpečeteny všechny pokladničky a sečteny všechny dary, prozatímní výtěžek se přesto přehoupl přes 138 milionů korun. *Gabriela Marešová*

Dolní Počernice v mapách

V polovině ledna se na dolnopočernické faře odehrála zajímavá přednáška Michala Jakla, našeho farníka a také pracovníka Ústředního archivu zeměměřictví a katastru. Těžko hledat někoho povolanejšího, kdo by nám mohl odhalit tajemství starých i historických map popisujících vývoj a význam naší obce. Zhruba dvacítku účastníků přednášky s promítáním se dozvěděla například o historické mapě Josefa Kalouska, následníka Františka Palackého, který zachytil jen jedny Počernice v situaci popisující 14. století. Arnošt z Pardubic (zřejmě 1305–1364), první pražský arcibiskup, Počernice zachytil také, když ukazoval církevní správu v oblasti. Mimochodem, Dolní Počernice celá staletí patřily správně pod středočeské krajské město Kouřim.

Rozlišení na Dolní Počernice přichází poprvé v Müllerově mapě z první čtvrtiny 18. století (samozřejmě německy coby Unter Potschernitz), a také Chvaly (Chvalla). „Tam, kde byl kostel, byla větší šance na zachycení na mapě,“ popisoval Michal Jakl.

Později už se naše obec objevovala v mapách pravidelně, vynikla i díky zavedení železnice v roce 1845. Často se v mapách objevovaly chyby. Například na katastrální mapě z roku 1841 je náš kostel označen jako zasvěcený svatému Václavovi. Tato nepřesnost se několikrát zopakovala i poté, ale nyní již víme, že minimálně po roce 2010 už je vše v pořádku.

Michael Mareš

Nocování na faře 2024

V pátek 11. října se ve večerních hodinách opět otevřely dveře fary pro děti, které se rozhodly strávit část víkendu bez rodičů a zažít něco spolu s kamarády. Tentokrát jsme hodně malovali – nejzajímavější bylo malování příšerek. Pořadí a to, co jsme mohli namalovat, nám určovala dle předem daných pravidel kostka, kterou jsme museli poslouchat. A tak vznikaly obludy s několika končetinami, vícero hlavami, spoustou uší, ale žádným okem. Po zbytek večera nás provázela hra Activity, při které jsme měli za úkol dané slovo namalovat, či pantomimicky ztvárnit.

Když už se večer nachýlil, přichystali jsme si spaní a zachumlání ve spacácích jsme si poslechli

knížku Malá baletka, která nás moc bavila a museli jsme ji přečíst úplně celou. Děkujeme Marušce Z. za novou knižní inspiraci.

V sobotu po probuzení jsme se nasnídali, sbalili se, uklidili po sobě a zbytek času jsme si spolu hráli fotbal, či jiné společenské hry, někteří z nás opět malovali.

Příští nocování na faře se uskuteční 21. 3. a jsou zvány všechny děti, které zvládnou noc bez rodičů.

Eva Nožičková

Filmová odpoledne (nejen) pro děti

6. listopadu a 10. ledna. – to jsou dva pátky, kdy se na faře sešly děti – a nejen ony, i rodiče a prarodiče zavítali – aby společně zhlédli film. V listopadu se promítal film *Mýši patří do nebe*, v lednu *Šťastná hvězda*. V obou případech se sešla hezká skupinka diváků, každý přinesl něco dobrého, tak jsme měli u promítání i co zobat. Moc jsme si společné kino užili a těšíme se na další promítání.

Eva Nožičková

PŘÍPRAVA NA PRVNÍ SVATÉ PŘIJÍMÁNÍ

I letošní školní rok u nás ve farnosti probíhá příprava na první svaté přijímání, které se účastní tři kluci a zde se vám krátce představují:

Samovi bude 9 let, s rodiči a dvěma staršími sourozenci bydlí ve Štěrboholích. Je neustále v pohybu, má rád sport a Minecraft.

Kryštof je devítiletý kluk, který chodí do třetí třídy. Má dva mladší sourozence, Štěpána a Dominiku. Kryštof je velkým fanouškem fotbalu a každé odpoledne ho můžete najít na hřišti,

Na fotce zleva Filip, uprostřed Kryštof a napravo Sam.

kde trénuje s kamarády nebo hraje zápasy. Fotbal je jeho vášní a sní o tom, že jednoho dne bude hrát za slavný tým Manchester City. Kromě sportu také rád čte dobrodružné knihy a hraje deskové hry se svou rodinou. Kryštof je veselý, energický a má spoustu přátel, kteří si ho oblíbili pro jeho kamarádkou povahu a smysl pro týmovou spolupráci. Při nedělní mši rád ministruje.

Filip je devítiletý kluk, je hodně veselý, má mnoho kamarádů a kamarádek a rád jezdí na koloběžce, na

kteří je schopný dělat spoustu triků. Ve škole chodí do třetí třídy a má rád matematiku, tělocvik a hudební výchovu. Prvním rokem hraje na saxofon a docela dobře mu to jde. A ještě by chtěl přidat další nástroje. Má mladší sestru Sárinku, kterou neustále zlobí, ale přesto jí má rád. A kdyby ho mělo charakterizovat jedno slovo, tak je to rychlost.

Celoroční příprava vyvrcholí v **neděli 1. června**, kdy tyto děti při mši svaté poprvé přijmou Pána Ježíše a budeme moc rádi, když prvokomunikanty doprovodíte a slavnost prožijeme všichni společně.

Eva Nožičková

BIBLICKÉ OKÉNKO MIREJ RYŠKOVÉ

O postu

Vánoce skončily, máme sice teď liturgické mezidobí, ale relativně brzo začne postní doba, a tak možná není od věci se podívat, co nám k tomu říkají biblické texty. Půst od dávných dob patřil k náboženské asketické praxi jako výraz kajícího smýšlení a obnovy.

Jeden z nejsilnějších textů na toto téma najdeme v knize Izajáš v 58. kapitole. Prorok ve stopách Izajášových tam kritizuje falešné pojetí postu jako snahy „koupit“ si Hospodina formálním dodržováním postní praxe. Vyčítá svým adresátům, že se sice jejich tělo postí, ale jejich srdce zůstává tvrdé. Bůh nepotřebuje lidský půst, ale chce, aby člověk jednal jako on – projevovat milosrdenství, solidaritu a lásku.

„To že je půst, který se líbí mně? Den, kdy má člověk hladovět? Kdy má jak rákos hlavu naklánět a stlát si pytle a popelem? Jak můžeš tohle nazývat postem, dnem, který má Hospodin v oblíbě? Není snad toto půst, který se líbí mě: uvolnit ty, kdo jsou v krutých okovech, rozvázat ty, kdo vězí v provazech, propustit utlačované na svobodu, takže každé jho zlomíte? Nemáš se raději s hladovým o chléb podělit, ubohým bezdomovcům svůj dům otevřít? Když vidíš nahého, nemáš jej přiodít, přestat být netečný k vlastním příbuzným?“ (Iz 58,5–7).

Půst v očích prorokových má smysl jen tehdy, jestliže v člověku uvolní energii pro dobro, jestliže vede k obnově smýšlení, jestliže otevře člověka ke vstřícnosti a citlivosti vůči druhým, vůči společnosti i vůči prostředí. To je půst podle Božích představ.

V Matoušově evangeliu v Horském kázání (6,16–18) mluví Ježíš o postní praxi jako o něčem, co má být výrazem intimního vztahu k Bohu, nikoliv něčím, co staví člověk na odív. Ježíš půst bere jako něco, co patří vedle modlitby a almužny (solidarity) k duchovnímu životu člověka, k náboženské praxi, ale zdůrazňuje důležitost vnitřní ho postoje.

„A když se postíte, netvařte se utrpeně jako pokrytci; ti zanedbávají svůj vzhled, aby lidem ukazovali, že se postí; amen, pravím vám, už mají svou odměnu. Když se postíš, potří svou hlavu

olejem a tvář svou umyj, abys neukazoval lidem, že se postíš, ale svému Otci, který zůstává skryt; a tvůj Otec, který vidí, co je skryto, ti odplatí.“

Ježíš sám v rámci své veřejné činnosti a s ním i jeho učedníci si nedobrovolného postu zažili asi poměrně hodně. Stačí si připomenout, že učedníci z hladu vydrolovali klasy, tak se jim nedostávalo potravy. Takže si ordinovat půst od jídla navíc Ježíš nedoporučoval. Dokonce, když ho obviňovali, že je v tomto ohledu laxní, na rozdíl od Jana i farizejů a jejich učedníků, tak své učedníky hájil. V Lk 5,33–39 je hájí také odkazem na novost situace, která nastává s jeho osobou. S ním přichází něco nového, co je třeba prožívat jinak. Podobenství o mladém vínu a starých či nových měších mluví o této situaci.

„Oni mu řekli: ‚Učedníci Janovi se často postí a konají modlitby, stejně tak i učedníci farizeů; tvoji však jedí a pijí.‘ Ježíš jim řekl: ‚Můžete chtít, aby se hosté na svatbě postili, když je ženich s nimi? Přijdou však dny, kdy od nich bude ženich vzat; potom, v těch dnech, se budou postit.‘ Rekl jim i podobenství: ‚Nikdo neutrhne kus látky z nového šatu a nezalátá jím starý šat; jinak bude mít díru v novém a ke starému se záplata z nového nehodí. A nikdo nedává mladé víno do starých měchů; jinak mladé víno roztrhne měchy a vyteče a měchy přijdou nazmar. Nové víno se musí dát do nových měchů. Kdo se napije starého, nechce nové; řekne: ‚Staré je lepší.‘“

Staré víno je opravdu většinou lepší než mladé, nevykvašené, tedy osvědčené prostředky jsou spolehlivé, vyzkoušené, fungují, nové jsou nejisté. To je Ježíšova konstatace, řekla bych spíše skeptický povzdech. Osvědčené je osvědčené, vůči novým věcem mají mnozí značnou nedůvěru. Ježíš říká, že je třeba se radovat, když je k tomu možnost, půst přijde tak jako tak, tedy doba odříkání. Ježíš půst neodmítá, ale apeluje na smysl pro situaci.

Půst je ve své podstatě kenoze, vyprázdnění. Ježíš sám je člověkem půstu/kenoze již tím, že se vzdal svých božských nároků, jak formuluje hymnus ve Flp 2,6–11. Smyslem postu je, aby člověk v sobě uvolnil prostor pro nové, aby se zbavil závislosti na svém pohodlí, na svých nárocích. Nejde o hubnutí a jiné módní záležitosti, i když je půst i z hlediska zdravotního pro většinu lidí zdravý. Půst je vnitřní, duchovní záležitostí a nemusí vůbec jít o hladovění. Již starozákonní text mluví o solidaritě, o sociálním citění, o boji za svobodu a spravedlnost pro druhé. Novozákonní pak ještě o vnitřním obrácení a odvaze ke změně, k novosti života, opuštění stereotypů, pohodlnosti. Půst musí vést k otevřenosti srdce, k obnovení vztahu k Bohu, jinak nemá z duchovního hlediska velkou cenu. Postní doba se nám může stát výzvou k nalezení pravého postu pro nás osobně.

Mireia Ryšková

ZÁPIS ZE ZASEDÁNÍ PASTORAČNÍ RADY FARNOSTI

19. listopadu 2024. Přítomni: Libor Ovečka, Mirej Ryšková, František Jakubec, Jiří Cerman, Miša Regálová, David Vošahlík, Tomáš Jirsák. Hosté: Petr Marek, Michal Jakl

- **Chrámový sbor z Kyjí** u nás má každou neděli večer zkoušku. To běží v pořádku.
- **Sakristie** po rekonstrukci – vše funguje správně.
- **Nápis nad obloukem presbytáře** – už se nehodí na místo, kde byl. Jeho umístění na jiném místě bude zvaženo.
- **Oprava kůru** byla úspěšně dokončena.
- **Nový dataprojektor** byl zakoupen, ale šel slabě zvuk. To se musí ještě prozkoumat. Na nejbližší promítání donese Havran reproduktor.
- **Plédy** pro kostel byly již zakoupeny a slouží dobře.
- Akce „**Perníčky**“ na faře se bude konat 13. prosince 2024.
- **Tříkrálová sbírka** se v Dolních Počernicích bude konat. Zajišťuje ji Lucie Herianová. Je v kontaktu s arcidiecézním vedením. Zeptá se jí na to znovu Miša Regálová. Dnes přišla výzva na faru od pana Zajíčka. Ta bude Lucii přeposlána.
- **Koblihová párty** se bude konat 4. března 2025.
- **Postní filmové setkání** bude 15. března 2025 od 16:00.

- **Noc kostelů** – 23. května 2025 – zajišťují Jirsákovci
Nabídka programu:
Eva Nožičková může domluvit koncert **Rokytky**.
Může vystoupit i **chrámový sbor z Kyjí**.
- **Přespávání na faře** bude 16. až 17. května 2025, jak bylo stanoveno.
- **Nepravidelný cyklus přednášek:**
Přednáška **Dějiny Dolních Počernic v mapách** (Michal Jakl) bude 14. ledna 2025 v 18:30 na faře v Dolních Počernicích.
Nahlásíme to na obec, může se to objevit ve Dolnopočernickém zpravodaji, event. se to může konat v komunitním centru – domluvíme s Tomášem Jirsákem.
- V kostele se objevili **noví lidé** – v ohláškách je pozveme na faru po mši sv.; sdělíme, že je možné se zapsat do seznamu narozenin a svátků.
- Ve vitrině na kostele vyměníme **informace o historii kostela**. Budou kratší a přesnější.
- **Židle** ve farním sálu:
Špinavé čalounění: Navržené přechalounění jednobarevnou látkou nebylo dámským klubem schváleno.
Další postup bude probrán na dalším dámském klubu.
- **Tři židle jsou rozbité**, bude potřeba je opravit. Kdo to provede?
- **Posouzení sochy Archanděla Michaela:**
Rozpracovaná socha je k vidění v ulici Nad Rokytkou 25 za červeným kontejnerem Metrostavu.
Rada souhlasí s jejím umístěním na pozemku u kostela.
- **Promítání v sobotu 23. listopadu 2024:**
Začátek v 16:00. Film Jesus Camp.
- **Koncertní provedení Rybovy Vánoční mše:**
Chrámový sbor z Kyjí, 27. prosince (18:00) nebo **29. (16:00)** nebo 28. prosince (17:00) 2024.
Libor bude mít před koncertem úvodní slovo.
- Příští **Dopolí** vyjde až v lednu 2025.

Příští zasedání Parafy bude 11. února 2025 od 18:30.

Zapsal Jiří Cerman

DALŠÍ INFORMACE

Oslavenci ve farnosti (seznam svátků a narozenin farníků)

Pokud máte zájem o veřejnou připomínku vašeho data narození a svátku při ohláškách na závěr mši svatých, doplňte své jméno, příjmení a konkrétní datum do prázdného řádku pod seznamem oslavenců, který najdete v kostele na stolku vzadu u sakristie.

Pastorační rada

Informace k nedělním sbírkám

Finanční dary nahrazující nedělní hotovostní sbírku lze nyní zasílat na **účet farnosti č. 2400040748/2010 u Fio Banky**. Na takto poukázané příspěvky se vztahuje možnost finančního odpočtu ze základu daně. Potvrzení vystavuje Petr Marek.

Pro toho, kdo nemá možnost platit převodem nebo z jakéhokoli důvodu chce nadále přispívat v hotovosti, je na finanční příspěvek umístěna kasička vzadu v kostele.

Pastorační rada

**DOLNO-
POČERNICKÝ
LÍSTEK**

Občasník farního společenství při kostele Nanebevzetí Panny Marie v Dolních Počernicích, vychází nepravidelně dle potřeby • PDF verze aktuálních čísel jsou k dispozici na webu farnosti • O zařazení a použití příspěvků rozhoduje P. Libor Ovečka • Redakce Michael Mareš • Technické zpracování František Jakubec st. • Příspěvky dodávejte laskavě jen v elektronické podobě, a to na adresu dopolí@farnostdolnipočernice.cz, jinak předejte osobně administrátorovi • Vyhrazujeme si právo příspěvky redigovat bez vědomí autora, není-li zásadně dotčen obsah